

Η ΕΟΡΤΗ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ ΠΕΤΡΟΥ ΚΑΙ ΠΑΥΛΟΥ ΕΙΣ ΚΑΠΕΡΝΑΟΥΜ.

Τήν Τρίτην, 29^η Ἰουνίου /12^η Ἰουλίου 2016, ἐωρτάσθη ὑπό τοῦ Πατριαρχείου ἡ μνήμη τῶν ἁγίων ἐνδόξων Πανευφήμων καί Πρωτοκορυφαίων Ἀποστόλων Πέτρου καί Παύλου εἰς τήν Ἱεράν αὐτῶν Μονήν εἰς Καπερναοῦμ τήν παραθαλασσίαν εἰς τήν βόρειον δυτικήν ἀκτὴν τῆς Τιβεριάδος θαλάσσης, τήν πάλαι ποτέ ἕως οὐρανοῦς ὑψωθείσαν, τήν δευτέραν πατρίδα τοῦ Κυρίου μετὰ τήν Ναζαρέτ, ἐρειπωμένην δέ νῦν, ἐπειδὴ δέν μετενόησαν οἱ κάτοικοι αὐτῆς, (Ματθ. 11, 23-24).

Εἰς τήν ἐν Καπερναοῦμ ὡς ἄνω Ἱεράν Μονήν προεξῆρξε τῆς θείας Λειτουργίας διὰ τήν μνήμην τῶν ἁγίων Ἀποστόλων Πέτρου καί Παύλου ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πατήρ ἡμῶν καί Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος, συλλειτουργοῦντων Αὐτῷ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ναζαρέτ κ. Κυριακοῦ, τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου Γέροντος Ἀρχιεγγραμματέως, τοῦ πρώην Μητροπολίτου Ζάμπιας Σεβασμιωτάτου κ. Ἰωακείμ, συμπροσευχομένου τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἰόππης κ. Δαμασκηνοῦ, Ἀγιοταφίτων Ἱερομονάχων ἐκ τῶν ὁμόρων τῆς Καπερναοῦμ Ἱερῶν Μονῶν, ὡς τοῦ ἡγουμένου εἰς Φῆξ Ἰορδανίας Ἀρχιμανδρίτου π. Ἱερωνύμου ὡς προεξάρχοντος Ἱερέως, τοῦ ἡγουμένου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς θαβωρίου Ὁρους Ἀρχιμανδρίτου π. Ἰλαρίωνος, τοῦ ἡγουμένου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἀγίου Γεωργίου Ἀκκρης – Πτολεμαΐδος Ἀρχιμανδρίτου π. Φιλοθέου, τοῦ ἡγουμένου τῆς Ἱ. Μονῆς Ἀγίου Γεωργίου εἰς Κανᾶ τῆς Γαλιλαίας Ἀρχιμανδρίτου π. Χρυσοστόμου, τοῦ ἡγουμένου τῆς Μονῆς τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων εἰς Τιβεριάδα Ἀρχιμανδρίτου π. Διονυσίου καί Ἀραβοφώνων Πρεσβυτέρων τῶν ἐνοριῶν τῶν ὁμόρων πόλεων τῆς Καπερναοῦμ, τοῦ Ἀρχιδιακόνου π. Εὐλογίου καί τοῦ διακόνου π. Ἀναστασίου, ψάλλοντος τοῦ Πρωτοψάλτου τοῦ Πανιέρου Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως Ἀρχιμανδρίτου π. Ἀριστοβούλου μετὰ τῆς χορωδίας νέων ἐκ τῆς Ναζαρέτ καί μετεχόντων ἐν εὐλαβείᾳ καί κατανύξει Χριστιανῶν ἐκ τῶν γειτονικῶν τῆς Ναζαρέτ πόλεων καί κωμῶν καί προσκυνητῶν Ρωσοφώνων καί Ἑλληνοφώνων.

Πρός τό εὐλαβές ἐκκλησίασμα τοῦτο ἐκήρυξε τόν θεῖον Λόγον ὁ Μακαριώτατος ἐλληνιστί ὡς ἔπεται:

«Ἡ πάνσεπτος τῶν Ἀποστόλων ἐπεδήμησεν ἐορτὴ τῇ Ἐκκλησίᾳ Χριστοῦ, προξενούσα σωτηρίαν ἡμῖν. Μυστικῶς οὖν κροτήσαντες τούτοις προσείπωμεν. Χαίρετε, φωστῆρες τῶν ἐν σκότει τοῦ ἡλίου ἀκτῖνες ὑπάρχοντες. Χαίρετε, Πέτρε καί Παῦλε, δογμάτων τῶν θείων θεμέλιοι ἀρραγεῖς φίλοι τοῦ Χριστοῦ, σκεύη τίμια. Πάρεστε μέσον ἡμῶν ἀοράτως, καταξιοῦντες δωρεῶν ἀύλων, τοὺς τήν ὑμῶν ἐορτήν, εὐφημοῦντας ἐν ἄσμασι», ἀναφωνεῖ ὁ μελωδός τῆς Ἐκκλησίας.

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοί καί προσκυνηταί,

Χαίρεται ἡ τοῦ Χριστοῦ ἁγία Ἐκκλησία ἐπὶ τῇ σημερινῇ ἐορτῇ τῶν ἁγίων ἐνδόξων καί πανευφήμων Ἀποστόλων καί πρωτοκορυφαίων Πέτρου καί Παύλου τῶν ἀναδειχθέντων «φίλοι τοῦ Χριστοῦ, σκεύη τίμια καί θεμέλιοι ἀρραγεῖς τῶν θείων δογμάτων», ὡς λέγει ὁ μελωδός τῆς Ἐκκλησίας.

Ὦντως οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι Πέτρος καί Παῦλος ἀποτελοῦν τούς ἀρραγεῖς θεμελίους τοῦ κηρύγματος τῆς ἐν τῆς ἐν Χριστῷ σωζούσης ἀληθείας ἀλλά καί τῆς δυνάμεως τῆς μετανοίας.

Ὁ μέν Παῦλος ὁμολογεῖ ὅτι πρίν παραλάβῃ καί διδαχθῇ τό Εὐαγγέλιον δι' ἀποκαλύψεως Ἰησοῦ Χριστοῦ, (Γαλ. 1, 11-12), ἐδίωκε τήν Ἐκκλησίαν. «Ἠκούσατε γάρ τήν ἐμήν ἀναστροφὴν ποτε ἐν τῷ Ἰουδαϊσμῷ, ὅτι καθ' ὑπερβολήν ἐδίωκον τήν Ἐκκλησίαν τοῦ θεοῦ καί ἐπόρθουν αὐτήν», (Γαλ. 1,23). Ὁ δέ Πέτρος τρίς ἠρνήσατο τόν Χριστόν ὡς μαρτυρεῖ ὁ Εὐαγγελιστής Ματθαῖος: «καί ἐμνήσθη ὁ Πέτρος τοῦ ρήματος Ἰησοῦ εἰρηκότος αὐτῷ ὅτι πρίν ἀλέκτορα φωνῆσαι τρίς ἀπαρνήσῃ με καί ἐξελθὼν ἔξω ἔκλαυσε πικρῶς», (Ματθ. 26,75).

Ἐπειδὴ ὅμως τόσον ὁ Παῦλος ὅσον καί ὁ Πέτρος ἐπέδειξαν διὰ τῆς μετανοίας αὐτῶν ὑπερβολικὴν ἀγάπην, ζῆλον καί ταπείνωσιν ἔτυχον παρά τοῦ δικαιοτάτου θεοῦ καί Σωτῆρος Χριστοῦ τῶν ἴσων ἐπάθλων, ὡς λέγει ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς: «Διὰ τοῦτο Πέτρῳ μέν φησί σύ εἶ Πέτρος, καί ἐπὶ ταύτῃ τῇ πέτρᾳ οἰκοδομήσω μου τήν Ἐκκλησίαν», (Ματθ. 16,18). Περὶ δέ Παύλου τί φησί πρὸς τόν Ἀνανίαν; «Σκεῦος ἐκλογῆς οὗτος μοι ἐστί τοῦ βαστάσαι τό ὄνομά μου ἐνώπιον ἐθνῶν καί βασιλέων», (Πράξ, 9,15). Βλέπετε, κηρύττει ὁ Ἅγιος Γρηγόριος πόση εἶναι ἡ λαμπρότης καί ὁμοτιμία τοῦ Πέτρου καί τοῦ Παύλου καί πῶς ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ βαστάζεται; Διὰ τοῦτο καί αὕτη (ἡ Ἐκκλησία) νῦν μίαν καί τήν αὐτήν ἀμφοτέροις νέμει τιμὴν ὁμοτίμως ἀλλήλοις συνοερτάζουσα σήμερον.

Ἡ Ἁγία ἡμῶν Ἐκκλησία, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ὁμοτίμως ἀπονέμει τιμὴν εἰς τούς κορυφαίους τῶν Ἀποστόλων Πέτρον καί Παῦλον, διότι ἀμφοτέροι ὅχι μόνον ἦσαν πλήρεις Πνεύματος Ἁγίου καί θείας Χάριτος ἀλλά καί συμμάρτυρες ἐγένοντο τοῦ σταυρικοῦ μαρτυρίου τοῦ καλέσαντος αὐτούς εἰς τό κήρυγμα τοῦ Εὐαγγελίου, ὡς ψάλλει καί ὁ μελωδὸς τῆς Ἐκκλησίας. «Τῆς πρὸς Χριστόν Πέτρε φιλίας προετίθεσο μάρτυρα, τόν τά πάντα ὡς θεόν εἰδότα Λόγον ὅθεν καί τό φίλτατον ἐγχειρίζει σοι ποιμνιον». Καί ἀλλαχοῦ: «Σύ ἐξ Ἱερουσαλήμ κηρύξας ἅπασιν τό Εὐαγγέλιον περιλαβὼν δέ ἐν κύκλῳ πᾶσαν τήν γῆν μέχρι τερμάτων Παῦλε τοῦ Ἰλλυρικοῦ, διδάσκων ἀνεκραύγαζες. Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν θεὸς εὐλογητὸς εἶ».

Οὐδεμία ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι ἡ οἰκουμένη ἅπασα ἐφωτίσθη μέ τό φῶς τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Χριστοῦ ὑπό τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων καί ἰδιαίτερος τοῦ θείου Παύλου, ὁ ὁποῖος ἐκλήθη Ἀπόστολος τῶν Ἐθνῶν (τῶν εἰδωλολατρῶν). «Ὑμῖν γάρ λέγω τοῖς ἔθνεσιν, ἐφ' ὅσον μέν εἰμι ἐγὼ ἐθνῶν ἀπόστολος τήν διακονίαν μου δοξάζω», (Ρωμ. 11,13).

Ἡ τῶν ἁγίων Πρωτοκορυφαίων ἐορτὴ «ἡ προξενούσα σωτηρίαν ἡμῖν», συνήγαγε πάντας ἡμᾶς εἰς τήν ἁγιογραφικὴν πόλιν τῆς Καπερναούμ, τόν τόπον δηλονότι τῆς καταγωγῆς τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου διὰ νά τιμήσωμεν τούς κήρυκας τοῦ Εὐαγγελίου ἀφ' ἑνός, καί νά γίνωμεν μέτοχοι τῆς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος φωτιστικῆς Χάριτος αὐτῶν ἀφ' ἑτέρου.

Ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς εἰς σχετικὴν ὁμιλίαν του, μᾶς προτρέπει νά μιμηθῶμεν τούς σήμερον τιμωμένους Ἀγίους Ἀποστόλους, ἂν ὅχι εἰς ὅλα (τοῦτο εἶναι δύσκολον), ἀλλά τουλαχιστον τήν ταπείνωσιν καί τήν μετάνοιαν των. Ἡ διόρθωσις ἀπὸ τήν μετάνοιαν ἀρμόζει περισσότερον εἰς ἡμᾶς παρά εἰς ἐκείνους. Καί τοῦτο, διότι καθημερινῶς πράττομεν πολλά πταίσματα (ἁμαρτίας) καί ἀπὸ πουθενά ἄλλοῦ δέν ὑπάρχει ἐλπίς σωτηρίας παρά μόνον ἀπὸ τήν συνεχῇ μετάνοιαν. Ὁ προφήτης Δαυΐδ, αἰσθανόμενος τήν ἁμαρτίαν του, λέγει: «ἐλέησόν με ὁ θεός...

ὅτι τὴν ἀνομίαν μου ἐγὼ γινώσκω καὶ ἡ ἁμαρτία μου ἐνώπιόν μου ἐστὶ διὰ παντός», (Ψαλμ. 50, 5). Μὲ τὴν ἐπίγνωσιν τῶν ἁμαρτημάτων μας ἐλκύεται τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ. Τὴν δὲ ἐπίγνωσιν τῶν ἁμαρτυμάτων μας ἀκολουθεῖ ἡ αὐτοκριτική καὶ αὐτὴ ἡ λύπη. Αὐτὴν τὴν λύπην ὁ Θεὸς Παῦλος τὴν ἀποκαλεῖ «λύπην κατὰ Θεόν». Ἡ γάρ κατὰ Θεόν λύπη μετάνοιαν εἰς σωτηρίαν ἀμεταμέλητον κατεργάζεται. Ἡ δὲ τοῦ κόσμου λύπη θάνατον καταργάζεται», (Β' Κορ. 7,10).

Μέ ἄλλα λόγια, ἀδελφοί μου, οἱ τῶν Ἀποστόλων πρωτόθρονοι καὶ τῆς οἰκουμένης διδάσκαλοι, Πέτρος καὶ Παῦλος, οἱ τόν Χριστόν τόν Θεόν ἱκετεύοντες ὑπὲρ τῆς ἁγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας, μᾶς καλοῦν εἰς ἀγιωσύνην διὰ τῆς ταπεινώσεως καὶ μετανοίας, τὰς ὁποίας διδάσκουν λόγῳ τε καὶ ἔργῳ. «Ἀγαπητοί, παρακαλῶ ὑμᾶς: ... ὡς τέκνα ὑπακοῆς μὴ συσχηματιζόμενοι ταῖς πρότερον ἐν τῇ ἀγνοίᾳ ὑμῶν ἐπιθυμίαις, ἀλλὰ κατὰ τὸν καλέσαντα ὑμᾶς ἅγιον καὶ αὐτοὶ ἅγιοι ἐν πάσῃ ἀναστροφῇ γενήθητε, διότι γέγραπται· ἅγιοι γίνεσθε, ὅτι ἐγὼ ἅγιός εἰμι». Καί πάλιν: «ἀγαπητοί, καθαρίσωμεν ἑαυτοὺς ἀπὸ παντὸς μολυσμοῦ σαρκὸς καὶ πνεύματος, ἐπιτελοῦντες ἀγιωσύνην ἐν φόβῳ Θεοῦ».

Δεηθῶμεν τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ καὶ μετὰ τοῦ μελωδοῦ εἴπωμεν «Παρθένε Θεοτόκε Ἀγνή, δυσώπησον τόν Κύριον, ὅπως πᾶσι ταῖς πρεσβείαις σου Ἀγνή, συγχώρησιν πταισμάτων δωρήσῃται καὶ σῶσῃ ὡς ἐλεήμων καὶ φιλόανθρωπος»... «Σὺ δέ Πέτρε ἡ πέτρα τῆς πίστεως, καὶ Παῦλε καύχημα τῆς οἰκουμένης, στηρίξατε ποίμνην, ἣν ἐκτήσασθε διδασκαεῖς ὑμῶν», Ἀμήν.

καὶ ἀραβιστί: ἴδε ἠλεκτρονικόν σύνδεσμον:

<https://en.jerusalem-patriarchate.info/ar/2016/07/12/22934>

Μετά τὴν θείαν Λειτουργίαν ἠκολούθησε εἰς τὸ ἡγουμενεῖον δεξίωσις καὶ τὴν μεσημβρίαν τράπεζα παρά τὴν ἀκτὴν τῆς Τιβεριάδος μετ' ἰχθύων τῆς Τιβεριάδος ὑπὸ τοῦ καλῶς συντηροῦντος καὶ ἀνακαινίζοντος τὴν Μονὴν Ἐπιστάτου μοναχοῦ Εἰρηνάρχου.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας.

<httpv://youtu.be/jA6wuuLEFjw>

